

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DEFINITIVĂ și IRREVOCABILĂ (i.r.c.j.)

Dosar nr. 1334,8/42/2008

SENTINȚA NR.254

Ședința publică din data de 23 noiembrie 2010

Președinte -

Grefier

Pe rol fiind soluționarea contestației formulată potrivit Legii contenciosului administrativ de către contestatoarea SC SRL, cu sediul în com. str. jud. prin lichidator judiciar, cu sediul în str. nr., bl., ap., jud. în contradictoriu cu intimatele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, jud. Prahova, D.G.F.P. Prahova, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, jud. Prahova și Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu sediul în București, sector 5, str. Apolodor, nr. 17, cauza fiind trimisă spre rejudecare, potrivit deciziei nr. 5115 din data de 13 noiembrie 2009 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns contestatoarea SC din cadrul Baroului Prahova și intimatele A.N.A.F - Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, D.G.F.P. Prahova și M.F.P. - Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentate de

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se instanței că prin serviciul registratură expertul desemnat a depus răspunsul la obiecțiuni, după care,

Curtea aduce la cunoștința părților posibilitatea apelării la procedura medierii, în baza dispozițiilor art.6 din Legea nr.192/2006, potrivit căroră "organele judiciare și arbitrale, precum și alte autorități cu atribuții jurisdicționale informează părțile asupra posibilității și a avantajelor folosirii procedurii medierii și le îndrumă să recurgă la această cale pentru soluționarea conflictelor dintre ele".

Contestatoarea SC SRL reprezentată de avocat și intimatele A.N.A.F - Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, D.G.F.P. Prahova și M.F.P. - Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentate de precizează că nu mai au alte cereri de formulat și solicită acordarea cuvântului în dezbateri.

Curtea ia act de declarația părților prezente, verificând actele și lucrările dosarului, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri.

Contestatoarea SC SRL Ceptura, reprezentată de avocat, solicită admiterea contestației, anularea raportului de inspecție fiscală emis de DGFP, anularea deciziei nr. 43 din 18.07.2008 a ANAF - DGFP Prahova și decizia de impunere nr.2099 din 25.04.2007.

În motivarea sa susține că în cauză au fost efectuate 2 rapoarte de expertiză, prima fiind efectuată urmare solicitării organelor de urmărire penală și considerată, în mod eronat, ca fiind extrajudiciară de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Se solicită a se constata că obligațiile fiscale nu sunt reale, conform expertizelor efectuate în cauză și materialului probator administrat.

Intimatele A.N.A.F - Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, D.G.F.P. Prahova și M.F.P. - Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentate de [redacted], solicită a se respinge acțiunea ca neîntemeiată, motivat de faptul că potrivit înscrisurilor depuse la dosar constatările organelor fiscale sunt legale și temeinice, cu atât mai mult cu cât autoritățile fiscale nu pot lua în calcul activități ce nu sunt economice.

Depune la dosar note scrise.

Reprezentantul intimatelor menționează că prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat de către contestatoarea a fi exonerată de la sumei de 97,768 lei, reprezentând majorări de întârziere stabilite prin alte acte administrative, ulterioare emiterii deciziei contestate, solicitând ca acest capăt să fie respins.

Se mai solicită a fi cenzurate în parte susținerile expertului, întrucât nu toate sumele consemnate în deciziile contestate sunt datorate.

Contestatoarea SC [redacted] SRL reprezentată de avocat Oltăeanu Carmen, menționează că cererea de chemare în judecată nu are legătură cu administratorul societății, cu scoaterea de sub urmărire penală sau nu, ci cu obligația de a plăti debite nedatorate.

Se solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, instanța urmând a observa, astfel cum rezultă și din cuprinsul expertizelor efectuate în cauză, că nu dăforează nimic statului.

CURTEA:

Deliberând asupra acțiunii de față, reține următoarele,

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Ploiești sub nr. 1334/42/2008, reclamanta SC [redacted] SRL a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova - Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova, să dispună suspendarea executării deciziei nr. 2099 din 25.04.2007 și a Raportului de inspecție fiscală nr. 2099 din 25.04.2007 până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei de către instanțele de contencios administrativ; să se anuleze decizia nr. 43 din 18.07.2008 a ANAF - DGFP Prahova; Serviciul de Soluționare a Contestățiilor, prin care a fost respinsă contestația formulată de societate, să se anuleze în totalitate decizia de impunere nr.2099 din 25.04.2007 prin care reclamanta a fost obligată la plata sumei de 868.534 lei ce reprezintă impozit pe profit cu majorările aferente, TVA, majorări și penalități de întârziere și să se anuleze suma de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere la obligații bugetare nedatorate, acumulate ca urmare a sechestrului instituit asupra produselor finite și imposibilității valorificării acestora.

În motivarea cererii de suspendare a executării, s-a arătat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 14 și 15 din Legea nr.554/2004, există un caz bine justificat, ce creează o îndoială puternică asupra prezumției de legalitate de care se bucură Raportul de inspecție fiscală, ce a fost întocmit total neprofesional, s-a luat în

calcul doar producția și consumul de materii prime și materiale auxiliare rezultate din rapoartele de producție, neținându-se seama de bonurile de predare – transfer – restituire și de fișele de magazie ce reflectau, cu fidelitate, producția fizică realizată și vândută, fiind îndeplinită și cea a de a doua condiție, cea a iminenței producerii unei pagube, întrucât efectele punerii în executare a actelor administrative contestate sunt deja vizibile în activitatea societății, ce este compromisă total prin blocarea conturilor bancare, a aplicării sechestrului asupra materiilor prime sau a organizării vânzării la licitație a mașinilor de cusut, toate aceste elemente conducând, cert, la falimentul SC SRL.

Reclamanta a susținut în motivare că decizia nr.43/2008 emisă de Serviciul de Soluționare a Contestățiilor din cadrul DGFP Prahova, ignoră, în totalitate, soluțiile organului de urmărire penală, respectiv rezoluția nr.37/D/P/2007 a DIICOT, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de – administrator al societății pentru săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală și fals în înscrisuri sub semnătură privată, cauză ce a fost înregistrată sub nr. 612/P/2007 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Mizil, finalizată cu rezoluția din 21.04.2008, astfel că soluția de respingere a contestației nu este întemeiată, în condițiile în care reclamanta a făcut dovada realizării operațiunii de export, toate facturile emise de societate fiind înregistrate în evidența contabilă a societății, în conturile de venituri, iar TVA colectată, aferentă facturilor interne a fost înregistrată corespunzător în contabilitate. De asemenea, a învederat instanței societatea reclamantă că expertiza contabilă judiciară dispusă de organele de cercetare penală concluzionează că SC SRL nu datorează obligațiile fiscale stabilite prin decizia de impunere nr. 2099 din 25.04.2007, respectiv impozit pe profit și TVA, însă acest argument legal nu a fost luat în considerare de către pârâți, care în cadrul dosarului penal au formulat obiecțiuni la raportul de expertiză, ce au fost respinse de organul de cercetare penală.

La data de 23.02.2009, reclamanta și-a precizat acțiunea, în sensul restrângerii obiectului acesteia, nemaisusținându-se capătul de cerere privind suspendarea executării deciziei nr. 2099 din 25.04.2007 și a raportului de inspecție fiscală cu același număr, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei (fila 40).

Prin întâmpinarea depusă la termenul din 2 februarie 2009, pârâta DGFP Prahova a solicitat respingerea acțiunii în totalitate, întrucât, în ceea ce privește capătul de cerere privind suspendarea executării actelor administrativ-fiscale, aceasta este inadmisibilă, în condițiile în care nu s-a făcut dovada plății cauțiunii, fiind și neîntemeiată această cerere, în lipsa dovedirii condițiilor prevăzute de Legea contenciosului administrativ, respectiv existența cazului bine justificat și a pagubei iminente, iar cererile privind anularea actelor administrative nu pot fi admise, în condițiile în care obligațiile fiscale au fost stabilite în mod legal de organele de inspecție fiscală, iar, în cadrul procedurii administrativ-jurisdicționale, reclamanta nu a motivat, nici în fapt, nici în drept argumentele pe care și-a întemeiat contestația, motivarea bazându-se în exclusivitate, pe concluziile expertizei tehnice efectuată din proprie inițiativă, după finalizarea inspecției fiscale (filele 35-38).

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri, iar pârâții au înaintat, la solicitarea instanței, documentația ce a stat la baza emiterii actelor administrativ-fiscale contestate și a deciziei nr.43 din 18.06.2008.

Prin sentința nr.26 pronunțată în data de 23 februarie 2010, Curtea de Apel Ploiești a admis acțiunea precizată în parte, formulată potrivit Legii contenciosului administrativ de reclamanta SRL, în contradictoriu cu pârâții

Agencia Națională de Administrare Fiscală – Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova și Ministerul Finanțelor Publice – Agencia Națională de Administrare Fiscală, a anulat decizia nr.43/18.06.2008 emisă de ANAF - DGFP Prahova și Decizia de impunere nr.2099/25.04.2007 emisă de DGFP Prahova privind obligarea reclamantei la plata sumei de 868.534 lei și a respins cererea privind anularea sumei de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel Curtea a reținut că în perioada 28.02.2007 - 20.04.2007, organele de inspecție fiscală din cadrul DGFP Prahova au efectuat un control la societatea reclamantă, la solicitarea Direcției Generale de Combatere a Criminalității Organizate, ce a avut ca obiective verificarea modului de constituire, evidențiere și virare a impozitelor și taxelor datorate bugetului general consolidat al statului, aferente perioadelor ianuarie 2004- decembrie 2006, constatându-se că SC SRL datorează impozit pe profit în cuantum de 350.122 lei cu majorări de întârziere aferente în sumă de 6.896 lei, taxă pe valoarea adăugată în sumă de 453.091 lei și majorări de întârziere și penalități aferente în cuantum de 58.425 lei, sume pentru care a fost emisă decizia de impunere nr. 2099 din 25.04.2007.

Împotriva acestor acte administrativ fiscale, societatea reclamantă a promovat contestație în conformitate cu dispozițiile art. 205 și următoarele C.pr.fiscală, contestație a cărei soluționare a fost suspendată prin decizia nr. 199 din 11.07.2007, până la soluționarea laturii penale de către organele de urmărire penală, iar după pronunțarea soluțiilor de către parchet, prin decizia nr. 43 din 18.06.2008, ANAF - DGFP Prahova - Serviciul de Soluționare a Contestațiilor a respins contestația societății reclamante, menținând în totalitate obligațiile stabilite prin raportul de inspecție fiscală, întrucât aceste obligații au fost corect și legal stabilite, reclamanta datorează impozit pe profit suplimentar cu majorările aferente, precum și taxă pe valoarea adăugată cu majorări și penalități, în condițiile în care nu a înregistrat în contabilitatea societății în totalitate veniturile realizate și nu a colectat TVA.

Organele de urmărire penală au efectuat cercetări în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală și fals în înscrisuri sub semnătură privată de către respectiv complicitate la aceste infracțiuni de către Simionescu Lucia și Marinescu Doina, în dosarul penal a fost administrată proba cu expertiză contabilă, ce a avut ca obiectiv stabilirea împrejurării dacă societatea reclamantă a adus prejudicii bugetului de stat, lucrare întocmită de expert în dosarul nr.612/P/2007, iar, în urma analizării probelor administrate în această cauză penală, Parchetul de pe lângă Judecătoria Mizil a dispus neînceperea urmăririi penale față de cei trei făptuitori prin rezoluția nr.612/P/ 21.02.2008 (filele 43-45).

Împotriva acestei soluții a formulat plângere DGFP Prahova - Activitatea de Inspecție Fiscală, în conformitate cu art. 275 -278 C.pr. penală, care a fost respinsă de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Mizil, prin rezoluția nr.71/II/2/27.03.2008, acest act final al parchetului nemaifiind contestat în instanță, în condițiile prevăzute de art. 2781 C.pr.penală (fila 42).

Prin raportul de expertiză contabilă întocmit de expert în dosarul penal 612/P/2007, au fost verificate aspectele reținute în raportul de inspecție fiscală 2099 din 25.04.2007, în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor legale de către societatea reclamantă, care nu ar fi evidențiat în contabilitate veniturile totale realizate, sustrăgându-se, în acest mod, de la plata impozitului către bugetul consolidat al statului, concluzionându-se că modul de înregistrare a achizițiilor și vânzărilor de către societate

s-a efectuat cu respectarea prevederilor legale, SC SRL nu a adus prejudicii bugetului de stat și nu datorează impozit pe profit în cuantum de 350.122 lei, nici TVA în cuantum de 453.091 lei, nici accesoriile acestora.

Raportul de expertiză contabilă a fost înaintat către DGFP Prahova, această instituție a formulat obiecțiuni, ce au fost respinse de către procuror prin Ordonanța din 5.02.2008, expertul contabil răspunzând la toate obiectivele stabilite de organele de cercetare penală, aspectele învederate de SGFP Prahova privind expertiza contabilă au fost reiterate și în plângerea penală formulată în conformitate cu art. 275-278 C.pr.penală, însă s-a concluzionat de către prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Mizil, că sunt neîntemeiate, expertiza contabilă fiind o probă administrată în contradictoriu cu părțile din cauza penală și din prezenta cauză, concluziile acesteia sunt opozabile părților, neputându-se primii apărarea pârâților privind subiectivismul expertului și caracterul extrajudiciar al probei.

Având în vedere că expertul contabil a concluzionat, în urma verificării evidențelor contabile ținute de către SC SRL, că această societate nu a produs nici un prejudiciu bugetului de stat, nu datorează impozitul pe profit, TVA și accesoriile acestora, pentru care a fost emisă decizia de impunere nr.2099 din 25.04.2007, ce constituie titlu de creanță, această probă fiind opozabilă părților, întrucât a fost administrată într-o cauză penală în condițiile reglementate de Codul de procedură penală, iar organele de urmărire penală și-au fundamentat soluțiile pe aceste concluzii, dispunându-se neînceperea urmăririi penale față de cele trei persoane cu atribuții în organizarea și ținerea evidenței contabile a reclamantei, Curtea a constatat că, în mod neîntemeiat, pârâții au respins contestația administrativ-fiscală promovată de către societatea reclamantă.

Curtea a reținut totodată că decizia nr. 43 din 18.06.2008 este afectată de nelegalitate, în condițiile în care, prin expertiza contabilă administrată în dosarul nr. 612/P/2007 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Mizil, s-a concluzionat că reclamanta nu a cauzat prejudicii bugetului de stat, nu datorează impozit pe profit și TVA, nici accesoriile acestora, prin emiterea acestei decizii reclamanta a fost prejudiciată în drepturile sale, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 18 din Legea contenciosului administrativ și în această situație, acțiunea promovată de SC SRL

asa cum a fost precizată, este întemeiată în parte, fiind admisă ca atare și anulată decizia nr. 43 din 18.06.2008 emisă de ANAF-DGFP Prahova, precum și decizia de impunere nr.2099 din 25.04.2007 privind obligarea reclamantei la plata sumei totale de 868.534 lei.

În ceea ce privește cererea reclamantei privind anularea sumei de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere la obligații bugetare nedatorate, Curtea a constatat că aceasta nu a făcut dovada stabilirii acestei sume de către organele fiscale, nici a aplicării sechestrului asupra produselor finite, cu consecința imposibilității valorificării acestora, sarcina probei îi incumbă, în conformitate cu art. 1169 Cod civil, astfel că acest capăt de cerere a fost respins, ca neîntemeiat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova în nume propriu și pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală, considerând-o netemeinică și nelegală.

Prin decizia nr. 5115 pronunțată în data de 13 noiembrie 2009 Înalta Curte de Casație și Justiție, a admis recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova în nume propriu și pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală, împotriva sentinței civile nr.26 din 23 februarie 2009 a Curtii de Apel Ploiesti - Secția

comercială și de contencios administrativ și fiscal, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Pentru a hotărâ astfel Înalta Curte a reținut că primul motiv de nelegalitate al hotărârii este legat de nemotivarea ei de către instanța de fond, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.7 Cod procedura civilă.

Instanța de recurs a precizat că, potrivit art. 261 pct.5 Cod procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă, între altele, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, cele pentru care au fost înlăturare susținerile părților și că acest text a consacrat principiul potrivit căruia hotărârile trebuie să fie motivate, iar nerespectarea acestui principiu constituie motiv de casare potrivit art. 304 pct.7 Cod procedură civilă, rolul acestui text fiind acela de a se asigura o bună administrare a justiției și pentru a se putea exercita controlul judiciar de către instanțele superioare.

S-a constatat că instanța de fond nu a făcut altceva decât să reia concluziile raportului de expertiză întocmit într-o cauză penală ce viza săvârșirea unor infracțiuni de către reprezentanții societății reclamante, dar nu a analizat decizia atacată și nici motivele pentru care a înlăturat susținerile organelor de control și că aceeași hotărâre motive contradictorii pentru că a respins capătul de cerere privind majorările de întârziere pe motiv ca reclamanta nu a făcut dovada ca acestea ar fi fost stabilite de organele fiscale, nici a aplicării sechestrului asupra produselor finite.

Instanța de recurs a mai precizat că, instanța de fond nu numai că a motivat hotărârea pornind de la concluziile raportului de expertiză, dar acest raport a fost întocmit într-un dosar penal, fiind deci, un mijloc de probă extrajudiciară și s-a susținut că pot fi folosite într-un litigiu, ca mijloc de probă și probe extrajudiciare dar, pentru respectarea principiului nemijlocirii, care este un principiu fundamental al procesului civil, probele trebuie să aibă caracter judiciar.

Înalta Curte a menționat totodată că, mijloacele de probă extrajudiciare, ca o excepție de la principiul nemijlocirii probelor, se pot folosi numai în cazul în care nu pot fi administrate probe judiciare și că, în speță, instanța de fond, chiar dacă exista un raport de expertiză tehnică extrajudiciară, avea obligația de a pune în discuția părților efectuarea unui raport de expertiză în care să stabilească obiectivele în funcție de cele consemnate în decizia organului fiscal și care să ducă la dezlegarea pricinii.

Pentru cele enunțate anterior, instanța de recurs a admis recursul, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, în baza art.312 alin.3 rap. la art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004.

La termenul de judecată din data de 10 februarie 2010, după reînregistrarea dosarului spre rejudecare, intimații au invocat excepția de incompatibilitate a completului de judecată, motivat de împrejurarea că același judecător a pronunțat sentința în primul ciclu procesual, excepție admisă prin încheierea de ședință din data de 22 aprilie 2010, când cauza fiind repartizată aleatoriu a primit nr. de dosar 1334,8/42/2008.

În cauză s-au administrat, potrivit deciziei de casare, probe cu înscrisuri și expertiză tehnică de specialitate, contabilitate.

Analizând acțiunea prin prisma actelor și lucrărilor dosarului și a dispozițiilor legale ce au incidentă în cauză, Curtea reține următoarele:

Organele de inspecție fiscală din cadrul DGFP Prahova au efectuat în perioada 28.02.2007 - 20.04.2007, un control la societatea reclamantă, la solicitarea Direcției Generale de Combatere a Criminalității Organizate, ce a avut ca obiective

verificarea modului de constituire, evidențiere și virare a impozitelor și taxelor datorate bugetului general consolidat al statului, aferente perioadelor ianuarie 2004- decembrie 2006, constatându-se că SC SRL datorează impozit pe profit în cuantum de 350.122 lei cu majorări de întârziere aferente în sumă de 6.896 lei, taxă pe valoarea adăugată în sumă de 453.091 lei și majorări de întârziere și penalități aferente în cuantum de 58.425 lei, sume pentru care a fost emisă decizia de impunere nr. 2099 din 25.04.2007.

Împotriva acestor acte administrativ fiscale, societatea reclamantă a promovat contestație în conformitate cu dispozițiile art. 205 și următoarele C.pr.fiscală, iar prin decizia nr. 43 din 18.06.2008, ANAF – DGFP Prahova - Serviciul de Soluționare a Contestațiilor a respins contestația societății reclamante, menținând în totalitate obligațiile stabilite prin raportul de inspecție fiscală, întrucât aceste obligații au fost corect și legal stabilite, concluzionându-se că reclamanta datorează impozit pe profit suplimentar cu majorările aferente, precum și taxă pe valoarea adăugată cu majorări și penalități, în condițiile în care nu a înregistrat în contabilitatea societății în totalitate veniturile realizate și nu a colectat TVA.

Prin decizia a cărei anulare se solicită reclamanta a fost obligată la plata sumei de 868.534 lei ce reprezintă impozit pe profit cu majorările aferente, TVA, majorări și penalități de întârziere, pe lângă această sumă solicitându-se să se anuleze și obligarea la plata sumei de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere la obligații bugetare nedatorate, acumulate ca urmare a sechestrului instituit asupra produselor finite și imposibilității valorificării acestora.

Expertiza contabilă dispusă în cauză a avut ca obiectiv principal să se stabilească care este suma suplimentară reală datorată de reclamantă cu titlu de impozit pe profit; dobânzi și majorări de întârziere pe profit; TVA și accesorii TVA.

Expertul a stabilit obligații suplimentare ce totalizează 484.530,07 lei, astfel: impozit profit - 100.901,73 lei; dobânzi și majorări de întârziere pe profit - 2.926,15 lei; TVA - 222.128,52 lei; accesorii TVA - 158.573 lei.

S-a constatat că în luna iunie 2006 societatea a înregistrat în contabilitate o valoare a consumului de 12.660,62 lei, mai mare față de bonurile de consum întocmite și cu această sumă s-a influențat rezultatul exercițiului financiar prin considerarea acestora ca și cheltuieli nedeductibile.

Expertiza contabilă a determinat un impozit pe profit suplimentar de 100.901,73 Ron, dobânzi și majorări de întârziere 2.926,15 conform Anexei 5.

În ceea ce privește TVA suplimentară datorată de societate, expertiza contabilă a stabilit suma de 283.431,99 Ron: 191.287,07 Ron (12.645,08 Ron în exercițiul fiscal 2004, 29.027,98 Ron în exercițiul fiscal 2005, 149.614,01 Ron în anul 2006) reprezintă diferența de TVA colectată aferentă celor constatate de expertiza la cheltuieli nedeductibile în valoare de 1.001.966,21 Ron; 772,92 Ron aferent facturii cu nr.03529947/21.12.2006 în valoare totală de 4.840,92 Ron către S.C.Denk Inds SRL Corabia; 26.846 Ron reprezintă TVA colectată pentru prestările de servicii în valoare de 141.295 lei facturate de SC SRL către SC Balkotex SRL în perioada mai 2005- iulie 2005, în condițiile în care societatea prestatoare nu era înscrisă în anexa la autorizația de perfecționare activă nr.209/11/02.2003; 1.727.ron reprezintă TVA colectată aferentă prestărilor de servicii în valoare de 9.089 Ron efectuate de societate către SC Konias Development SRL Plopeni, fără ca acest client să dețină autorizație de perfecționare activă; 62.799 Ron reprezintă TVA colectată pentru lipsurile de materiale

constatate în timpul controlului (51.722 kg elastic și 185.331 metri broderie) în valoare totală de 330.523 Ron.

La data de 31.12.2006 SC SRL avea de recuperat de 61.303 Ron. Expertiza contabilă a stabilit TVA de plată în suma de 222.128,52 Ron (283.431,99 Ron - 61.303 Ron) și accesorii de plată în suma de 158.573,67 astfel: în anul 2004 - TVA suplimentar în valoare de 12.645,08 Ron; în anul 2005 - TVA suplimentar în valoare de 57.600,98 Ron și accesorii în suma de 5.491,24 Ron; în anul 2006 - TVA suplimentar 150.386,93 Ron și accesorii 17.866,58; în anul 2007 - TVA suplimentar 62.799 Ron și accesorii 135.215,86 Ron.

Pârâta a formulat obiecțiuni la raportul de expertiză ce au fost încuviințate de instanță expertul precizând că neavând la dispoziție alte documente în baza cărora să se poată stabili ce produse au fost realizate din diferența între cantitățile date în consum în baza bonurilor și cele ce se regăsesc în rapoartele de producție după luarea în calcul a pierderilor tehnologice de 24%, în suma de 896.458 lei, își menține punctul de vedere exprimat în raportul inițial, în sensul că la baza impozabilă utilizată la determinarea impozitului pe profit a adăugat ca nedeductibilă suma de 896.458,58 lei și a calculat un impozit suplimentar de 100.901,73 lei și TVA suplimentar de 222.128,52 lei.

S-a făcut mențiunea că nu este posibil a determina veniturile ce puteau fi realizate din materialele respective, socotite din diferența rezultată din cantitățile date în consum pe baza bonurilor și cele ce se regăsesc în rapoartele de producție, întrucât nu se putea baza pe ipoteze.

Expertizei contabile nerevenindu-i obligația de a estima anume venituri, determinarea obligațiilor față de bugetul de stat conform reglementărilor în vigoare s-a făcut pe baza unor date reale ce rezulta din documentele contabile.

Răspunzând și obiecțiunilor formulate de reclamantă, expertul contabil și-a menținut același punct de vedere prezentat în raportul de expertiză privind impozitul suplimentar calculat în valoare de 100.901,73 lei deoarece contravaloarea materialelor înscrise în bonurile de consum care totalizează 2.025.516 nu se regăsesc în întregime în rapoartele de producție, expertiza stabilind un consum de materiale neînregistrat în raportul de producție în valoare de 896.459 lei, după luarea în calcul a unei pierderi tehnologice de 24% în valoare de 486.123 lei.

Expertiza contabilă nu a putut constata pe baza de documente, de ce contravaloarea produselor realizate este mult inferioară cheltuielilor înregistrate.

În ceea ce privește impozitul pe profit aferent minusurilor de produse finite constatate la inventar pentru care nu există o justificare și nici imputare în sarcina celor vinovați s-a apreciat că reprezintă o cheltuială nedeductibilă.

În concluzie în ceea ce privește impozitul suplimentar expertiza contabilă a stabilit că orice sumă înregistrată pe cheltuieli fără un suport temeinic și legal potrivit art. 21 din Codul Fiscal este considerată cheltuială nedeductibilă.

În legătură cu susținerea reclamantei constând în aceea că nu s-au avut în vedere plusurile rezultate cu ocazia inventarierii și nu au fost compensate cu minusurile rezultate, s-a făcut precizarea că această operațiune (compensarea) se face numai în anume condiții reglementate de prevederile OMF 1753, condiții ce nu au fost îndeplinite în cauză.

Expertiza nu a putut face compensarea plusurilor și minusurilor deoarece societatea nu a întocmit liste cu sortimentele de produse care să întrunească condițiile de compensare datorită riscului de confuzie.

In concluzie expertul, răspunzând obiecțiilor părților, și-a menținut punctul de vedere exprimat în raportul inițial de expertiză, ocazie cu care au fost stabilite obligații suplimentare ce totalizează 484.530,07 lei, astfel: impozit profit - 100.901,73 lei; dobânzi și majorări de întârziere impozit pe profit - 2.926,15 lei; TVA - 222.128,52 lei; accesorii TVA - 158.573 lei.

Prin urmare obligațiile precizate în raportul de inspecție fiscală nu au fost corect și legal stabilite așa cum susține pârâta, reclamanta datorând bugetului statului sumele reținute în raportul de expertiză, urmând a fi înlăturată ca nedovedită și susținerea reclamantei constând în aceea că nu s-a sustras de la plata impozitului pe profit și nici a TVA și că nu ar avea obligații suplimentare de plată așa cum corect s-a stabilit în primul ciclu procesual.

În baza raportului de expertiză efectuat în cauză și în conformitate cu dispozițiile art.14 lit. a) și art.19 alin 1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal reclamanta datorează impozit suplimentar pe profit, în conformitate cu art.137 din același act normativ datorează TVA și în conformitate cu dispozițiile art.116 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, datorează și accesoriile aferente.

În ceea ce privește cererea reclamantei privind anularea sumei de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere la obligații bugetare nedatorate, Curtea reține că aceasta nu a făcut dovada stabilirii acestei sume de către organele fiscale, nici a aplicării sechestrului asupra produselor finite, cu consecința imposibilității valorificării acestora, iar sarcina probei îi incumbă, în conformitate cu art. 1169 Cod civil, astfel că acest capăt de cerere va fi respins, ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea în baza art. 1 alin. 1) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ va admite în parte acțiunea, va anula în parte decizia nr.43 din 18 iunie 2008 emisă de A.N.A.F. - D.G.F.P. Prahova și decizia de impunere nr.2099/25.04.2007 emisă de D.G.F.P. Prahova, va stabili în sarcina reclamantei obligații suplimentare în cuantum de 484530,07 lei, din care: impozit pe profit 100901,73 lei, dobânzi și majorări 2926,15 lei, TVA 222128,52 lei, accesorii TVA 158573,67 lei și va respinge cererea privind anularea sumei de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată potrivit Legii contenciosului administrativ de către contestatoarea SC SRL, cu sediul în com. , jud. , prin lichidator judiciar Leavis Cont IPURL, cu sediul în Ploiești, str. Gheorghe Doja, nr.7, bl.35F, ap.21, jud. Prahova, în contradictoriu cu intimatele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, jud. Prahova, D.G.F.P. Prahova, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, jud. Prahova și Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu sediul în București, sector 5, str. Apolodor, nr. 17.

Anulează în parte decizia nr.43 din 18 iunie 2008 emisă de A.N.A.F. - D.G.F.P. Prahova și decizia de impunere nr.2099/25.04.2007 emisă de D.G.F.P. Prahova și stabilește în sarcina reclamantei obligații suplimentare în cuantum de

484530,07 lei, din care: impozit pe profit 100901,73 lei, dobânzi și majorări 2926,15 lei, TVA 222128,52 lei, accesorii TVA 158573,67 lei.

Respinge cererea privind anularea sumei de 97.768 lei reprezentând majorări de întârziere.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 23 noiembrie 2010.

Președinte

Grefier

Operator date cu caracter personal

Număr notificare 3120

Red. T.E./tehnored. S.A.E.

7 ex./03.12.2010

✓
Adm. aut.

✓
Reș. regi.

✓
T.G.

i. p.

100.902

imp.

2.926

N.A.

222.128

imp.

158.574

384.004

484.530

868.534